உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ. தாண்டவராய ஸ்வாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும்,

ஸ்ரீ. கோயிலூர்

பொன்னம்பலசுவாமிகள்

இயற்றிய

தத்துவார்த்த தீபமென்னும்

உரையும்

—:o:—

இவை

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

கு-ரா-சிவசிதம்பர முதலியாரால்

மொழித்திறமுட்டறவாராயப்பட்டு

ஷை-சுவாமிகளின் மாணாக்கர்களாகிய

சிதம்பரம். செல்லப்பசுவாமி, சீ-இராமாநுஜமுதலியார்

இவர்களால்

வி. துரைசாமிபிள்ளை யவர்களது

தஞ்சை "நாஷனல் அச்சுக்கூடத்தில்"

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சருவஜித்து௵ கார்த்திகை ௴

இதன் விலை ரூ. ௧.

தத்துவவிளக்கப்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை.

தத்துவவிளக்கப்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை முற்றும்.

சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை.

சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை முற்றும்.

உ

சிவமயம்.

கைவல்லியநவநீத

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளர் தெய்வச் செழுமறை முடியின்
பொருளதைச் சூத்திரம் புகன்றனன் மேனாட்
டயாவுடை வல்லபத் தனிமுனி வரனும்
வியாதனுங் கதற்கு விரித்தனர் பாடியம்
பற்பல ரவையெலாம் பக்க பாதச்
சொற்பயில் வனவே தூயவவ் வியாதன்
பொற்கர வணிந்த புராந்தகன் கலையே
சங்கர நாமந் தயங்கவோர் பாற்கர
னென்னத் தோன்றி யெனதுசூத் திரத்துக்
குன்னத மெய்ப்பொரு ளுரைத்துமற் றும்பல
அற்புத நடத்தி யவிர்தரு மெனவே
பொற்புறு மற்புத புராண மதனில்
மூன்றுரைத் திடுமருண் மொழிப்படி கலியுள்
வந்தவ தரித்து வதரிநன் னாத
மூர்த்தியைத் தேவ முழங்குநீர் நதியினின்
றூர்த்தெடுத் தத்தலத் தமர்தரத் தாபனஞ்
செய்துபுன் சமண்முதற் செறிபல மதத்தையு
மைதுவென் றோங்கு மரியசீர்ச் சங்கர
பகவற் பாதர்செய் பாடிய மதுவே
தகவிற் பொதுமையாத் தழைத்துமன் னியதால்
அன்னபா டியவழி யறிஞர்பற் பலரும்
சொன்னநூல் தமக்கோ தொகையிலை யவையெலாம்

தெள்ளிதி னாய்ந்துணர் சிந்தையன் றெய்வதக்
கள்ளிவர் தருமதுக் காடெனப் பெயரிய
திருநன் னிலத்தொளி திகழ்தகு மரபில்
வருமொரு தாண்ட வராயநா மத்தோன்
நாரா யணப்பெயர் நயந்ததன் னுசான்
சாராத் தனதுயர் சமாதியோ கத்திடை
அன்பநீ யொருவே தாந்தநூ லறைகுதி
யென்பதா வருளிய வின்னுரை கடைப்பிடித்
தாய்ந்தபன் னூற்பொரு ளனைத்தையுந் திரட்டிநீர்
வாய்ந்தகை வல்லிய மாநவ நீதமாம்
பெயரிற் புகன்றனன் பேசுமந் நூற்கோ
அயர்வுறு முரைபல ரறைந்துள ரவைநிற்க
இந்தநா ளினிலோ ரினியநற் பேருரை
முந்துநூற் பொருளெலா முழங்கிமன் விளங்கச்
சொன்னயம் பொருணயந் தொடைநய மாதி
யெந்நயங் களுஞ்சிறந் தெழுந்துமே லோங்கத்
தத்து வார்த்ததீ பம்மெனத் தகுபெயர்
வைத்தினி தியற்றி மகிக்கு வழங்கினன்
அங்கவ னுறெனி லறைகுவன் முன்புகல்
சங்கர பகவற் பாதர்தம் மரபிற்
போந்தொரு சமிவனப் புண்ணிய க்ஷேத்திரம்
ஆந்தகு மான வணிவணி கர்கள்வாழ்
தருதிருக் கோயி லூர்த் தண்ணறும் பதிக்கட்
டிருநெல்லை நாயகித் தேவியோ டமர்ந்த
கொற்ற வாலீசர்பொற் கோயில்வா னளாவி
யுற்றகோ புரங்களு மொளிர்விமா னங்களும்
வளமலி விடைமதிள் மண்டபங் களுந்திருக்
குளமுநீ ராழிக் கோதில்மண் டபமும்
மற்றைய பிறவும் வயங்கிமன் பொலிவு
பெற்றிட வியற்றிப் பெரியோர் வசித்திடத்
தகுமடா லயமதுஞ் சால்புறச் சமைத்துத்
தொகுமடி யார்க்கெலாந் தூசன முதவிச்

சாற்றுமத் தகுவே தாந்தன் குணர்த்தி
வீற்றினி திருந்த விழுத்தவ சீல
முத்துரா மலிங்க முதல்வனுண் மலரடி
சித்தத் திருத்தித் திகழ்தே சிகனும்
சிதம்பர முனிபத சேகர னெவர்க்கும்
இதம்பகர் வாய்மை யின்சொன் மாட்சியன்
கற்றவர்க் கினியன் கவின்றமை யுருவன்
உற்றவர் குறைதப வுதவுசீ ருதாரன்
தென்கலை வடகலை திகழ்ந்துத் தானி
மன்கலை யாதியும் வாய்மந்த் துயர்ந்தோன்
சீவகா ருணியத் தெள்ளமு தக்கடல்
பாவக வீசுர பத்தியா ரணியம்
வரமுறு பாச வயிராக் கியமலை
பிரம ஞானப் பெருந்தனிப் பாற்கரன்
விரும்புற் றெத்தவ மேலவ ருஞ்சார்
பெரும்பற் றப்புலி யூரமர் பெரியோன்
தன்னெம் பினர்க்கொரு தருவெனும்
பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புநிதமா தவனே.

இஃது

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

க. ரா. சிவசிதம்பரமுதலியார்

இயற்றியது.

உ

கணபதி துணை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

உரைப்பாயிரம்.

குருவணக்கம்.

வேத நான்கினுட் பொருளினை மறைத்தவெங் *தமக்குப்
போத பானுவாய்ப் புனிதநல் லருளுருப் புனைந்து
சேது வாம்பர சுகத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
வாத ராயணன் மலரடி முடிமிசை வைப்பாம். (க)

இதுவு மது.

பொங்கருண் ஞான நங்கள் புண்ணிய மனைத்து மொன்றாய்
அங்குபுல் லென்ன வந்தாண் டருமறைப் பொருளை யார்க்கும்
அங்கையி னெல்லி போல வளித்தரு ளமலா நந்த
சங்கர பகவற் பாதன் றாண்மலர் நந்த லைக்கே. (உ)

---

* தமத்துக்கு எனற்பாலது அத்துச்சாரியை குறைந்து தமக்கென நின்றது.

கணபதிதுணை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

மூலமும்,

தத்துவார்த்ததீபமென்னும்

உரையும்.

நூன்முகம்.

முதனூலிருக்கவும் வழிநூல் சார்புநூல் செய்யப்புகுவோர் ஆதிக்கண்ணே மங்கலஞ் செயற்பாலது அவசியமே; என்னை? கிரந்தசமாப்திக்குப் பிரதிபந்தங்களாகவுள்ள எவ்வித விக்கினங்களும் அம்மங்கலத்தால் நாசமுறுதலின். விக்கினமென்பது பாவம். பாவத்தினுல் சுபகாரியங்கள் சமாப்தியாகா; ஆகலின் அப்பாவங்களைப் போக்கவல்ல மங்கலம்வேண்டும். பாவமின்மையராயினுரோவெனின்? அவர்களும் மங்கலஞ்செய்யத் தக்கதேயாம்; இன்றேல் அந்நூலை நோக்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப் பிராந்தியுண்டாகி அந்நூற்கண் ஊக்கஞ்செல்லாதென்க.

(க) அப்படிச்செய்யும்மங்கலம் வஸ்து நிர்த்தேசரூபமங்கலமென்றும், நமஸ்காரரூபமங்கலமென்றும், ஆசீர்வாதரூபமங்கலமென்றும் மூவகைத்தாம். சகுணம், அல்லது நிர்க்குணமாகவுள்ள பரமாத்மாவே வஸ்துவாம். அவ்வஸ்துவின் கீர்த்தனமே வஸ்துநிர்த்தேச மங்கலமெனப்படும். அப்படிக்கன்றி அவ்வஸ்துவுக்கு வணக்கங்கூறுவது நமஸ்காரரூபமங்கலமாம். தனது அல்லது மாணுக்கரது வாஞ்சிதவஸ்துவைப் பிரார்த்திப்பது ஆசீர்வாதமங்கலம்,

இந்நூலாசிரியர் இங்கே சிஷ்டாசாரத்தாற்பெற்ற இஷ்டதெய்வ நமஸ்கார ரூபமங்கலத்தை அங்கீகரிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தார் ருள்ளம்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. (க)

(இதன்பொருள்) பொன் நிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார்-பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்ஞானிகளும் இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது—உள்ளந்தன்னில்-அந்தக்கரணங்களில்—அந்தரத்தில்-(தாரதம்மியமான மட்குடம்பொற்குடங்களிற்பெய்யும் பண்டங்கட்குத்தாரதம்மியமற அவகாசங்கொடுப்பதுமாத்திரமாய் நிற்கும்) ஆகாயத்தைப்போல—சீவ சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும்-சீவ சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்ற—ஏகநாயகன்-அகண்டைகரசனுன சிவபெருமானுடைய—பதங்கள் போற்றி-சீர்பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்—என்றவாறு.

நிலத்திற் குரிமையுடைய மைந்தனை ஆகுபெயரால் "நிலம்" என்றார்.

(உ) அங்ஙனமாயினும் விடயபேதத்தால் மனோரதங்கள் அநேகமாயிருக்கவும்இவர் மூவகையாகத்தொகுத்தது யாதுகருதியோ வெனின் ? எல்லா ஆசையும் அம்மூவகையுள் அடங்கியிருத்தல் பற்றி என்க.

இவ்வாறே. "மனைவியு மகரும் பொன்னு மமதைசெய் தமுதம் போல, நினைவினு னேயஞ் செய்து நீணிலத் துள்ள வெல்லா, மனையவர்க் காகச் செய்வர்" என வாசிட்டத்தும், "விழைவெ னப்படு கின்றது மென்மெல, வழல்வி ரிந்த கனகத் தரும்பிமென், மழலை மாதர் மருங்கிற் படர்ந்துபைங், குழவி மீதுகொ ழுந்துவிட் டோங்குமால்" எனப் பாகவதத்தும், மனோரதங்களனைத்தையும் அம்மூவேடணையுளடக்கிக்கூறியிருக்கின்றமை காண்க. அருணகிரிநாதரும் இக்கருத்தே பற்றியன்றே "மூவே டணையென் றுமுடிந் திடுமோ" என்றார்.

(ந.) அற்றேலஃதாகுக. உலகில் அஞ்ஞானிகளுள்ளும் சில்லோர் மனைவி மக்கள் அர்த்தவேடணைத்தியாகிகளாகக் காணப்படுதலின், "ஆசைஇயையாதார் ஞானிகள்" என விரித்தது அதிவியாப்தி* யாமே யெனின்? மூவேடணை மாத்திரமொழித்த அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்திற்றோடதிருஷ்டியினானும், பரோட்சமித்தியா புத்தியினானும் விராக முண்டாயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தின்கண் அபரோட்சசத்தியபுத்தி பிரபலமாக விருத்தலின் றோடங்கண்ட விடயங்களிற் காலாந்தரத்தில் நல்லதென்னும் புத்தியுளதாகா நிற்கும்; அஃதுளதாகவே விராக நீங்கி இராகமுளதாமாகலின், அஞ்ஞானிகள்பாலுள்ள விராகம் மந்தவிராகமாம். ஞானிகள்பாலோவெனின்? அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தில் அபரோட்ச மித்தியா புத்தியால் விராகமுளதா யிருத்தலின், அது திடவிராகமாம். "குறையுமாப் பிணிப் புற்றுலுங் கொண்டவிப் புலன்க ளெண்ணி, லறைகட லனைய நெஞ்சத் தவாவுறு னறிவினில்லான்" எனக் கீதையில் பகவானு லருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஏடணைத்திரயத்தியாகிகளான அஞ்ஞானிகட்குச் சூட்சுமமான அநுற்புத்த வாசையுள்ளதே; ஆதலால் "ஆசைபொருந்தாதார் ஞானிகள், என்றது அதிவியாப்தியாகாதென்க. [அநுற்புத்தவாசை புலப்படாதவாசை.] வாசிட்டத்தும். "அடக்கமா யுரைத்தே மஃதறிந் தவர்க்கு மறிகிலா தவர்க்குநற் குறிக, டொடக்கமில் சன்மாத் திரமதா மறிவின் சொரூபநின் றசைவிலா தவரே, விடற்கருங் காம முதற்பகை கடந்தோர் மெய்யறி விலார்கடப் பரியோர்" என ஆசையின்மையும், உண்மையும் ஞானி அஞ்ஞானிகட்குச் சின்னமாகக் கூறியிருப்பது காண்க.

---

* அதிவியாப்தி=இலக்கியமல்லாததன்கண்ணுமிருப்பது: அது "ஆவிற்குக்கோடுடைமை." அவ்வியாப்தி=இலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தின் இலக்கணமில்லாமை: அது "ஆவிற்குக் கபில நிறத்தன்மை." அசம்பவம்=இலக்கிய முழுதினுமின்மை: அது "ஆவிற்கு ஒற்றைக்குளம்புடைமை."

(௪) பொன்னில் மாதர் என்பதைப்-பொன்னில் அம்மாதர் எனப்பிரித்துத், திருமகள்போலும் அழகினையுடைய பஞ்சவிடய சமஷ்டிரூபமான பெண்களிடத்து எனப்பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

இஃதமையுமாறு, "பாரியை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே டற்றும் போகம், நாரியை யில்லா தார்க்குப் போகத்தி னலமெங் குண்டாங், காரிகை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும், பேரியற் சகத்து நீங்கிற் பிரிவில்பே ரின்ப முண்டாம்." என வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள இரகுநந்தனர் திருவாக்கானும், "நெய்விட்ட கருங் குழலார் தம்பால் வைத்த நெஞ்சொழிந்தா ரைம்புலன்சே ரின்ப நேராக், கைவிட்டா ரொழியாவா நந்த போகக் காமுகராய் முடிந்தபடி காண்மின் காண்மின்" என்னும் அஞ்ஞவதைப்பரணியின் செய்யுளானும் அறிக.

(௫) "ஆசைபொருந்தினர் பொருந்தார்" எனச்சிறப்புப்பற்றி உயர்திணைமேல் வைத்துச் சொன்னாரேனும், "ஒரு மொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்பதனால் பிரமாமுதற் றம்பபரியந்தமான சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதுங் கொள்ளற்பா லனவாம். "உள்ளம்" என்றது அந்தக்கரணம். "உள்ளந்தன்னில்" என்றது சாதி யொருமை.

கிரிநதியாதிய வசேதனப்பிரபஞ்சத்தின்கண் ணந்தக்கரண மின்மையின், அவைகளில் அவச்சின்னசேதனம் ஞானமென்றும், சாட்சியென்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்" என்றதால் அந்தக்கரணமொன்றே பிரமாதாவுக்கு விசேடணமும், சாட்சிக்கு உபாதியுமாம் என்பது பெற்றாம்.

(௬) அங்ஙனமாயின், அவ்விரண்டின்றன்மையும் யாவையோவெனின்? ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசித்து வியாவர்த்தகமாகிநிற்பது விசேடணம். அந்நியத்தினின்றும் ஒன்

றை வேறுபடுத்துவது வியாவர்த்தகமாம். எது வேறுபடுத்துக்காட்டப்படுமோ அது வியாவர்த்தியமாம். நீலக்குடமென்புழி நீலத்தன்மை குடத்தின் விசேடணம். என்னை? நீலக்குடத்தில் நீலத்தன்மை பிரவேசித்து அதனைப் பொன்மைக்குட முதலியவற்றினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலான்; அந்நீலத்தன்மை விசேடணமாம். அவ்வாறு பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேடணமாம். என்னை? பிரமாதாவின் சொரூபத்தி லந்தக்கரணம் பிரவேசித்து அதனைப் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலால் என்க.

ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாய் நிற்பது யாது அது உபாதியெனப்படும். நியாயமதத்தில் கர்ணசட்குலியின் அவச்சின்னுகாயஞ் சுரோத்திரேந்திரிய மெனப்படும்; அங்கே கர்ணசட்குலி சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு பாதியாம். என்னை? சுரோத்திரேந்திரியத்தின் சொரூபத்திற் கர்ணசட்குலி பிரவேசியாமல் வாகிய வாகாயத்தினின்றும் சுரோத்திரேந்திரியத்தை வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் உபாதியாம். [கர்ணசட்குலியென்பது செவித்துளை.]

வேறுமொரு திருஷ்டாந்தம்.

கடாகாயமானது மணு* பரிமாண அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுப்பதால் ஆகாயத்திற்குக்கடம் உபாதியாம். என்னை? மணு அந்நத்திற்கு இடங்கொடுக்குமாகாயத்தின் சொரூபத்தில் கடம் பிரவேசியாமல், வியாபக வாகாயத்தினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் மணு அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுக்கும் ஆகாயத்திற்குக் கடம் உபாதியாம்.

அதுபோல் அந்தக்கரணவுபகித சேதனம் சாட்சியாமென்புழி, அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம். என்னை? அந்தக்கரணம் சாட்சியின் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல், பிரமேய சேதனத்தினும் சாட்சியை வேறுபடுத்துக் காட்டுவதால் என்க. அந்தக்கரண மொன்றே சாட்சிக்கு உபாதியாகவும், பிரமாதாவுக்கு விசேடணமாகவும் நின்றமை காண்க. இவ்வாற்றுல் அந்தக்கரண வுபகிதசேதனமோ சாட்சியாம். அந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் பிரமாதாவாம்.

---

* மணு = மணங்குஎன்னும் ஒரெடுத்தலளவை.

உபாதியுடையது, உபகிதமென்றும், விசேடண முடையது, விசிட்ட மென்றுங் கூறப்படும்.

அந்தக்கரண விசிட்டமான பிரமாதாவே கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி என்னும் சம்சாரியாகிய சீவனும்; இது அவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

இனி ஆபாசவாதம்.

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாச சகித வந்தக்கரணம் சீவனுக்குவிசேடணம். ஆபாசசகிதவந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம்; ஆதலால் ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண விசிட்டசேதனம் சீவனும். ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண வுபகிதசேதனம் சாட்சியாம். இரண்டு பட்சத்திலும் விசேடணத்தோடு கூடின சேதனம் சீவனும்; அவனே சம்சாரியாம். ஆயினும் விசேடிய பாகமான சேதனத்தின் கண்ணேயோ, ஜநநமரண முதலிய சம்சாரசம்பவமில்லை. விசேடண மாத்திரத்தில்அச்சம்சாரம்உண்டு. ஆதலான் இக்கருத்தை யறிவித்தற் பொருட்டே பிரம கீதையில் "பருதி நெஞ்சிலு மொழிந்தவர் நெஞ்சிலும் பரனே, கரிய தாகிநின் றறிபவன்" என்றும், "உருத்திரன்மான் முதலாகத் தம்பமீறு வுளபொருட்குஞ் சான்றாகு மொருவன்" என்றும், பாகவதத்தில், "சொன்ன புந்தியிற் கரியெனத் தோன்றிய வறிவை" என்றும், கூறப்பட்டிருப்பது போல, "ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிற் சீவ சாட்சியாய் நிற்கும்" என்றொழியாது, "சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்" என்று "மாத்திர" பதந் தந்து விசேடித்துக் கூறினர்.

(எ) ஆபாச சாட்சியென்றது "சீவ சாட்சி" எனப்பொதுப் படக் கூறினமையின், இவ்வாசிரியர்க்கு அவச்சேதவாதந்தான் உடன்பாடாமோ வெனின்? இரண்டாம் படலத்தில் "உன்முகம் போற்கண்ணாடிக் குள்ளொரு முகங் கண் டாற்போல், சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்" என்றாபாசவாதங் கூறப்பட்டிருப்பதால், இவர்க்கஃதுடன்பாடன்றென்க. இவருடன்படாமைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின்? பாஷியகாரர் ஆபாசவாத மங்கீகரித்திருப்பதானும், வித்தியாரண்ணிய

சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் ரேடஞ்சொல்லியிருப் பதானு மென்க.

(அ) வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் சொல்லிய தோட மென்னையோவெனின்? அது கூறுதும். ஆபாசரகிதவந்தக்கரண வவச்சின்ன சேதனத்தைப் பிரமாதாவாக வொப்பிடில்? கடாவச்சின்ன சேதனமும் பிரமாதாவாக வேண்டும். என்னை? எப்படி அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ அப்படிக்கடமும் பூதகாரியமாம்; அன்றியும், அந்தக் கரணம் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாக எப்படியுளதோ அப்படிக்கடமும் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாம்; ஆதலால் அந்தக்கரண விசிட்டம்போலக்கடவிசிட்டமும் பிரமாதா வாதல்வேண்டும். அந்தக்கரணத்தின்கண்ணுபாசக் கிரகணம் அங்கீகரிக்கில் இவ்வாறான தோடமின்றாம். என்னை? அந்தக் கரணமோ பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாகலின், சொச்சமாம். கடமுதலியவை பூதங்களின் றமோகுண காரியமாகலின், சொச்சமல்ல. யாது சொச்ச பதார்த்தமாமோ அதுவே ஆபாசயோக்கியமாம். மலினபதார்த்தம் ஆபாசயோக்கியமாகா; இஃதெதுபோலவெனின்? கண்ணுடியும், அதன் மூடியும் போல வென்க. இவ்வாற்றால் அந்தக் கரணத்தின்கண் இருவிதப் பிரகாசமுள; ஒன்றே வியாபகமான சேதனப் பிரகாசம். மற்றொன்றாபாசப் பிரகாசம். சரீராதிகளிலும், குடமுதலியவற்றிலும் ஒரு வியாபகமான சேதனத்தின் பிரகாசமோ வுண்டு. மற்றோராபாசப் பிரகாச மில்லை. ஆதலால் இருவிதப் பிரகாசத்தோடு கூடின அந்தக்கரண விசிட்டசேதனமே பிரமாதாவெனப்படும். ஒரு வியாபகசேதனப் பிரகாசத்தோடு கூடின கடாதி விசிட்டசேதனம் பிரமாதா வன்று. எவருடைய மதத்தில் அந்தக் கரணத்தில் ஆபாசமில்லையோ, அவருடைய மதத்தில் கடாதிகளைப் போல அந்தக்கரணத்திலும் ஆபாசப் பிரகாச மில்லை. வியாபக சேதனத்தின் யாதொரு ஏகப் பிரகாசம் அந்தக் கரணத்தின்கண்ணுண்டோ, அவ்வியாபக சேதனத்தின் பிரகாசமே கடாதி

க்கண்ணும் உளது; ஆதலால் அந்தக்கரண விசிட்டம் போலக் கடவிசிட்ட சேதனமும், சரீரவிசிட்டசேதனமும், குட்டியவிசிட்ட சேதனமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும். அங்ஙன மாகாமையின், ஆபாசவாதமே உத்தமம். அவச்சேதவாதம் அன்று. இவ்வாறுனதோடங் கூறியிருத்தலின் அவச்சேதவாதம் இவர்க்குஉடன்பாடன்றென்க.

(௯) எப்படி அந்தக்கரணம் ஆபாசசகிதமாகவுளதோ, அப்படியே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் ஆபாசசகிதமாகவேயுளது. அந்தக்கரண விருத்தி நேத்திரேந்திரியவாயிலாகப் புறம்போந்து விடயசமாகுகார மடையும்; அப்போதுஅவ் விருத்திபாகத்தால் விடயத்தின்கண் ஆவரணம்பங்கமாம்; ஆகவேஆபாசனுல் இதுகடம், இதுபடம் என இவ்வாறுவிடயம் பிரகாசியா நிற்கும். இவ்வாறே ஏனையவிந்திரிய வாயில்லாகப்புறம்போந்துறும் விருத்திகளிலும் ஊகிக்க.

புறம்பே சாட்சிப்பிரகாசம் எவ்வா றுள்ளதோவெனின்? கடத்தை நான் கண்டேனென்று கடஞானத்தின் பின்னிகழாநிற்கும் பிரகாசமே சாட்சியாமென்க. [பிரகாசமெனினும், ஞானமெனினும்ஒக்கும்.]

(௧0) இனி உள்ளே இருவிதப்பிரகாசங்களைக் கூறுதும். இச்சை, ஞானம், கிரியை, சுகம், துக்கம், துவேடம் இவை ஆறும் பிரதானகுணங்கள். நியாயமதத்தில் இவைகளை ஆன்மாவின் குணமென்பர். வேதாந்தத்தில் அந்தக்கரணத்தின் பரிணுமமென்ப. இவைகளில் ஒன்று பிரகாசமாகும்போது சிதாபாசனைக்காணலாம். அல்லாதபோது அவனைக்காணக்கூடாது. ஆகலின் தப்தாயபிண்டத்தக்கினி போன்று அவைகளே தாகுகப்பிரகாசிப்பவன் ஆபாசன்.

சாக்கிரசொப்பனங்களில்விருத்திகள், விருத்திகளின் அந்தராளம், சுழுத்திமுதலியவற்றில் விருத்திகளின் அபாவம் ஆகிய இவைகளை

ப்பிரகாசிப்பிப்பது சாட்சியாமென்க. சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தி யநங்கீகார பட்சம் உரைக்கப்பட்டது.

இனி விருத்தியங்கீகாரபட்சம்.

(கக) அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்பரிணாமம்விருத்தியென ப்படும். குரோதசுகாதிகளும், ஆகாசாதிகளும்முறையே அந்தக்கரணம், அவித்தை இவைகளின் பரிணாமமாயினும் அவைகளால் யாதொருவிஷயமும்பிரகாசியாமையின், அவை விருத்தியென்றுசொல்லப்படவில்லை. மற்றெதை விருத்தியென்பரோவெனின்? அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்ஞான ரூபபரிணாமத்தால் விடயங்கள் பிரகாச மாகலின், அதனையேவிருத்தியென்பர்.

சுகதுக்கம், காமக்குரோத முதலிய எவ்வளவு அந்தக்கரணத்தின்பரிணாம முண்டோ அவைகளனைத்தையும், விருத்தியென்றுசாஸ்திரங்களில்விவகரித்திருக்கினும் தத்வாநுசந்தான அத்வைதகௌஸ்துப முதலியகிரந்தங்களில் பிரகாசகபரிணாமமேவிருத்தி யென்றனர். ஆதலான், மாயை, அந்தக்கரணங்களின்ஞானரூபபரிணாமமேவிருத்தி சத்தத்திற்குஅத்வைத மதத்தில் பாரிபாஷிக* ப்பொருளாம். அவ்விருத்தி ஞானம்இருவகைத்தாம். ஒன்று பிரமா ரூபம். மற்றொன்றுஅப்பிரமா ரூபம். பிரமாணஜந்நிய ஞானத்தைப்பிரமாவென்பர். அதனின் வேறுணா ஈசுரஞானம், சுகாதிகோசரஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், பிரம (ஹு) ஞானம், ஆகிய இவை அப்பிரமா ரூபமாம். அவற்றுள், ஈசுரஞான முதலியவை யதார்த்த அப்பிரமா. பிரம(ஹு) ஞானம், அயதார்த்த அப்பிரமா. இவைகளின் விரிவை யறியவேண்டின் விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்திற்காண்க. இது நிற்க.

எப்போது அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் சுகரூபமாக, அல்லது துக்கரூபமாக வுளதாமோ, அப்போது அந்தக்கரணத்தின் ஞானரூப விருத்திசுகதுக்க கோசரமாகவுளதாகும்; அவ்விருத்தியின்கண் ணாரூ

*சாஸ்த்திரத்தின் அசாதாரணசங்கேதம் பரிபாஷை; பரிபாஷையின்றற் சொல்லும்பொருள் பாரிபாஷிகப்பொருளாம்.

டமானசாட்சி அவைகளைப்பிரகாசிப்பிக்கின்றது. ஆகலின் கிரந்தகாரர் சுகதுக்கம் சாட்சிக்கு விடயமென்றனர். விருத்தியன்றிக் கேவலம் சாட்சிக்கு விடயமாகா.

ஈண்டிது இரகசியம்.

(கஉ) "அந்தரத்தில்" என ஆகாயத்தை உவமானமாகக்காட்டினமையின் ஆகாயத்தின்கண் கடாகாயமென்னு நாமமும், சலம் கொணர்தலாகிய காரியமும், கடரூபஉபாதி திருஷ்டியாற் றோன்றிக்கடரூப உபாதி திருஷ்டியன்றி அவை தோன்றாமல் கடாகாயமாத்திரமே தோன்றுவதால் கடாகாயம் எப்படி மகாகாயரூபமோ அப்படிச் சேதனத்தின்கண் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதிதர்மங்களோடு கூடின வந்தக்கரணத்தின் பிரகாசரூபமாகிய காரியமும், அந்தக்கரணரூப வுபாதி திருஷ்டியாற்றோன்றி அவ்வந்தக்கரணரூப வுபாதி திருட்டியன்றிச் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதி தர்மங்களோடுகூடின அந்தக்கரணத்தின் பிரகாச ரூபமான காரியமுந் தோன்றாமற்சைதந்நியமாத்திரமான பிரமமே தோன்றுவதால் சாட்சி "பிரமரூபமே" என்னும் ஈதோரிரகசியார்த்தமுங் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

கடவுபாதியினாற் கடாகாயமும் நாநாவாய்ப்பரிச்சின்னமாயிருப்பினும், மகாகாயத்திற்குப்பின்னமாக இராமல் மகாகாயரூபமே யாகின்றதுபோல் அந்தக்கரணவுபாதியால் சாட்சியும் நாநாவாய்ப் பரிச்சின்னமாயிருப்பினும் வியாபகமான பிரமத்திற்குப் பின்னமாகாமற் பிரமரூபமாகவேயுள்ளது. ஆதலால், "ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கு மேக நாயகன்" என்றார். ["சீவசாட்சி" என்பது சீவனது சாட்சி, சீவனுக்குச்சாட்சி, சீவன்கட் சாட்சி எனவிரியும்.]

"எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில் மருவும்" என்றது ஏக நாயகனுக்கு விசேடணம். (இ-ள்) எந்நிலங்களினும்—(சாங்கியர், யோகியர் முதலிய மதஸ்தர்களால் நாநாபேதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகிய) ஞானபூமிகளனைத்தினும்—

மிக்க எழுநிலம்- (நிரதிசயாநந்தத்தைத்தருதலால் ஆன்மோர்கட்கபி மதமாகச்) சிறந்தவை (சுபேச்சைமுதலியஞான) சத்தபூமிகளாம்—அ வற்றில்-அப்பூமிகளுள்—மேலாம் நன்னிலம் மருவும்-மேலாகிய து ரியபூமியின்கட் பொருந்தியொளிராநிற்கும்—ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி.—எ-று.

துரியத்திற்குமேல் விதேககைவல்லியமாவதேயல்லாமல் வேறு பூமியின்மையின், "மேலாம் நன்னிலம்" என்றும், மகாநந்தமய மாதலின், துரியத்தை "நன்னிலம்" என்றும், தன்சொரூபமுள்ள வாறு வெளிப்படுந்தானமாகலின், "நன்னிலமருவும்" என்றுங்கூறின ரென்க.

இரண்டாம்படலத்தினந்தத்தில் ஞானசத்த பூமிகளை இவ்வாசிரி யரே விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதால் அவைகளை ஈண்டுவிரித்திலேம். சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதா ர்த்தாபாவனை, துரியம் என்பன அப்பூமிகளின் நாமங்களாம்.

(௧௩) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தைகளி னபிமானமே பந்தமெனப்படும்; அவ்வவஸ்தைகளும், கோரம், சாந்தம், மூடம் என்னும், மனோவிருத்திகளாத லால் விசாரரூபம், அல்லது தியானரூபமாகிய பிர மாநுசந்தான வலியால் அவைகளுசமாம்; ஆகவே அ வைகட்குக் காரணமான மனதும் பிரமப்பிரகாசத்தில் விலீனமாம்; ஆகவே பிரமம் அகண்டைகரசமாய்த் தன் மயமாகவே விளங்காநிற்கும். நெடுங்காலம் நிரந்தரம் ஆதரவோடும் அநுஷ்டித்துவாராநின்ற பிரமாநுசந்தான வலியால் அஞ்ஞானமும், அதன் காரியங்களுமாகிய வ னர்த்தங்களின் நீங்கி நிரதிசயாநந்தமாத்திரமாகப் புருட ன் விளங்காநிற்கும் ஸ்தானமே முடிந்தநிலமான துரிய மாம். பிரமவித்து, வரன், வரியான் என்னு மிம்மூவர்க் குமேலாய் நான்காமவனை வரிட்டனெலடையப்படுவ தாகலின், துரியமென்றுபெயராம்.

(௧௪) அல்லது "நன்னிலம்" என்பது துரியத்திற்கு வேதாந்த த்தின் பரிபாஷையாகிய சத்தமன்மையின், "எந்நிலங் க

ளினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில மரு வும்" என்பதற்கு, எல்லாப்பதிகளினுஞ் சிறந்தொளிரா நிற்கும் சத்தபுரியினுஞ்சிறந்த நன்னிலமென்னுந்தலத்தி ன்கண்ணே எழுந்தருளாநிற்குமென்று வேறுமொருபொ ருள்கூறினு மமையும்; இஃதமையுமாறு, "நன்னிலந் த னி லெழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய ஞானே ன் நான்." என்று இந்நூலினந்தத்தில் வித்தியாநந்தங்கூ றுங்காலையிற் கூறியிருக்குங்காரணத்தினுல் அறிக.

"நன்னிலம்" என்பது சிலேடையாய்த்துரியபூமியையும், மது வனமென்னும் ஸ்தலத்தையும் உணர்த்தாநின்றது.

(கரு) அயனரியுருத்திரராதியர்போற்றுற்ற மொடுக்கமின்மை யின்,"ஏகம்" என்றும், அன்னோர்க்கும் தான் இறையா கலின், "நாயகன்" என்றுங்கூறினர். இவ்வாற்ருல், இது காரணப்பிரமமென்பது பெற்ரும்.

(கசு) மாயாவிசிட்டசைதந்நியத்தைக் காரணப் பிரமமென்று கூறி யிருக்கின்றன ராகலின், அதற்கு உள்ளந்தன்னிற் சாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கை அசம்பவமாமேயெனின்? அ து பரமார்த்தமாகச் சுத்தப்பிரமமேயாகலான், சாட்சித்த ன்மை அதற்கு அசம்பவமாகாதென்க.

(கஎ) இவ்வாற்ருல், இஃது தோடமின்ருயினுகுக. "பதங்கள்" என்னுஞ்சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தக பரியந்த மான மூர்த்திபோதகமாயிருத்தலின்,இது சுத்தப்பிரமத்தி ற்கும், அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பொருந்தாதா கலின், சரீரவிசிஷ்ட சைதந்நியங்களான காரியப்பிரமங் களுள்ளே யாதானுமொன்றைக் கூறலாமேயெனின்? அங்ஙனங் கூறுதற்குச் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளான காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களு ள்ளே யாதானுமொரு சின்னங்களையெடுத்து விசேஷித் திருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் விசேஷியாமல், "ஏக நாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றதால் காரியப்பிரம

ங்களுள் யாதானு மொன்றைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயின், "பதங்கள்" என்றது காரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஓரோர் காலையில் பக்தாநுக்கிரகார்த்தம் அவர்வேண்டிய அருளுரு கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆற்றலுடைத்தா னமையின், அதற்குப்பாதங்கூறியதுஉபசாரமும், அசம்பவமுமாகாது. இதனை, புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரணமாகின்ற, சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றானே, யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந், தெரிவ ருஞ்சிவ னவனையிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே." என்னும் பிரமகீதையினும், "சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா, ஞவாவிவ்வுலகுபடு மழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக, மேவாதுநின்றேயென் மாயையினன் மெய்யேபோ, லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்" என்னும் பகவற்கீதையினும், "துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே, துயரின் மலியும் மனிதப்பிறவியிற் றோன்றிக்கண் காணவந்து, துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்குமம்மான், றுயரமில்சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலேனே" என்னுந் திருவாய்மொழியினும், தன்பராபரம தானதிரு மேனிநிலையிற் சலனமின்றியொரு தன்மையினி னின்றருளியே, யன்பரானவர்க ணெஞ்சினிலு வந்தவடிவா யங்கு வந்தவர்க ளுய்யும்வகை செய்தவருளும்." என்னும் அஞ்ஞவதைப்பரணியினும் அறிக. இது, சிஞ்ஞாசுடையோர் உபாசிக்கத்தக்கது காரணப்பிரமமேயென்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைத் தனதுஒழுக்கத்தால் உபதேசித்ததாம்.

(௧௮) ஸ்ரீ வியாசபகவானது அபிப்பிராயமும் இதுவே. என்னை? வியாசபகவான் ஒருவரோ ஸ்காந்தபுராணத்தில் சிவனுக்கு, சுதந்தரத்துவமுதலிய ஈசுரத்தன்மங்கூறினர். அந்நிய தேவர்க்கு, சிவகிருபையினல் சர்வவிபூதியின் பிராப்திகூறி அதனல் சீவதன்மங்கூறினர். அப்படியே ஒருவர்க்குட் புராணத்திலும், ஒருவர்க்கு உபபுராணத்திலுமாக விஷ்ணு,

சிவன் இவரின் வேறானகணேசாதிகட்கும், ஈசுரத்தன்மை கூறினர்; இவ்வாற்றால், வியாசருடைய வாக்கியங்களில் விரோதந் தோன்றாநிற்கின்றதே எனின்?

அதற்குச் சமாதானம்.

சர்வமும்ஈசுரனே. எந்தப்பிரகரணத்தில் அந்நியதெய்வத்தின் நிந்தைகூறியிருக்கிறதோ; அந்நிந்தை அதனுபாசனாத்தியாகத்தின்பொருட்டன்று. அப்படிவியாசர்க்கு அபிப்பிராயமில்லை. மற்றென்னையோ வெனின்? வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவன் முதலியோர் நிந்தையும், விஷ்ணுவின் துதியும் விஷ்ணுவின் உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கேதுவாயிருக்கிறது. அப்படியே சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும், அவர்களினு பாசனாத்தியாகத்தின் பொருட்டாகாமல் சிவனுடைய உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கே ஏதுவாம். ஓர் பிரகரணத்தில் அந்நியத்தினுடைய நிந்தைதியாகத்தின் பொருட்டேயாமாயின், சர்வ தெய்வங்களினுடைய உபாசனைகளுமன்றோ தியாகமாகும்; அதனால் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியின் பொருட்டாகவே உளது. தியாகத்தின் பொருட்டன்று.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

(கக) வேதத்தில் அக்கினிஹோத்திரத்திற்கு இரண்டுகாலங்கூறியிருக்கின்றது: ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப்பிரதமம்; மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்கநந்தரகாலம். அங்கே உதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் அநுதயகாலத்தைநிந்தித்திருக்கிறது. அநுதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் உதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்கிறது; அந்நிந்தையின்றாற்பரியம் தியாகத்திலாமாயின், இரண்டு காலத்திலும் ஓமத்தின் றியாகமாம். நித்தியகர்மத்தின்தியாகங்கூடுமா? ஆகலின், உதயகாலத்தைத்துதித்தற்பொருட்டு அநுதயகாலத்தையும், அநுதயகாலத்தைத்துதித்தற்பொருட்டு உதயகாலத்தையும் நிந்தித்திருக்கிறது; அப்படி ஓர்தேவதையின் உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியில் தாற்பரியமாம்: அந்நியத்தின் நிந்தையில் அன்று.

(உ௩) எப்படிச்சாகாபேதத்தால் ஒருவர் உதயகாலத்தில்ஓமம் செய்ய, ஒருவர் அநுதயகாலத்தில் ஓமஞ்செய்ய, பயன்இருவருக்குஞ்சமானமாக உண்டாகின்றதோ! அப்படிஇச்சா பேதத்தால் ஐந்துதெய்வங்களில் எதனை உபாசித்தாலும்பிரமலோகப்பிராப்தியாம். அங்கே போகங்களைப் புசித்திருந்து இறுதியில் விதேகமோட்சமும் அடைவர். விஷ்ணுவாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்டலோகாதிகளின்பிராப்தி புராணங்களிற் கூறியிருக்கின்றதன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிராப்திகூறவில்லையே யெனின்? அங்ஙனம் கூறியிருப்பினும், உத்தமஉபாசகராய் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளாயினோர் சகலரும் தேவயானமார்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர். பிரமலோகம் ஒன்றே, வைஷ்ணவ உபாசகர்க்கு வைகுண்டரூபமாகத் தோன்றாநிற்கும்; அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் அவர்க்குச்சதுர்ப்புஜபார்ஷத*ரூபராய்த் தோன்றாநிற்பர்: தாமும் சதுர்ப்புஜமூர்த்தியாகாநிற்பர்; அப்படியே சைவஉபாசகர்க்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத்தோன்றாநிற்கும்; அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் திரிநேத்திரமூர்த்திகளாகத்தம்மோடு கூடத்தோன்றாநிற்பர்; இவ்வாற்றால், சர்வஉபாசகர்க்கும் பிரமலோகமொன்றே தமது உபாசியத்தினுடையலோகமாகத்தோன்றாநிற்கும்.என்னை? தேவயானமார்க்கமன்றி அந்நியமார்க்கத்தால் யாவர் செல்லாநிற்பரோ! அவர்க்கு மீளுதலுண்டாகும்; இது நியமம்.தேவயானமார்க்கம் ஓர் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. ஆகலின், விதேக மோட்சத்திற்கு யோக்கியரான உபாசகரனைவரும்பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர்; அது, உபாசகருடைய இச்சையின் அநுசாரமாகச்சகல சாமக்கிரிகளோடு கூட அவரவர்க்குத்தோன்றாநிற்கும்; இப்படிப்பட்ட அற்புத மகிமை அந்தப்பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. இவ்வாற்றால், ஐந்துதேவதைகளின் உபாசகர்க்கும் பயன் சமமாகவேயுண்டாகா நிற்கும்.

---

* பார்ஷதர்=கணங்கள், அல்லது சபையிலிருப்பவர்.

(உக) அங்ஙனமாயின், ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாகக் கூறியிருக்கின்றன. ஈசரனே ஒருவன்; ஒரு ஈசரனுக்கு நாநா நாமரூபம் எங்ஙனங் கூடுமெனின்?

அதற்குச்சமாதானம்.

பரமார்த்தமாக நாமரூபங்களொன்றும் பரமான்மாவின்கண்ணே உளதாக இல்லை. மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின்பொருட்டு நாமரூபரகிதமான பரமான்மாவுக்கு, மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட கற்பிதநாமரூபங்கள் கூறினர். ஆதலால், ஓர் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட நாநா கற்பிதநாமரூபங்கள் கூடும்; இவ்வாற்றால், சர்வபுராணவாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவிர்த்தியாய்விடும்.

(உஉ) புராணவாக்கியங்களில் விரோதசங்கைக்கு, முக்கியசமாதானம் யாதெனில்? விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்பன முதலாக எவ்வளவுநாமங்கள் ஒவ்வொன்றற்குண்டோ! அவைமுழுவதும் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம். காரியப்பிரமங்கட்கும், அவை முழுவதும் நாமங்களாகப்பொருந்தும்; அது எங்ஙனம்? மாயாவிசிட்டமானகாரணத்தைப் பிரமமென்றவர், இரண்யகர்ப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்றனர்; ஆகலின், விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும்பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன; அப்படியே அப்பதங்களின் பரியாயநாமங்களாயுள்ள நாராயணன், நீலகண்டன், விக்கினேசன், சத்தி, பாநு இவைமுதலிய அநந்தபதங்களும் அவ்விருவகைப் பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன. பிரசங்கத்திற்கு ஏற்க ஓரிடத்தில் காரணப்பிரமத்தையும், ஓரிடத்தில் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தும்.

அஃதெப்படியெனின்? சைந்தவபதம் அசுவம், லவணம் இரண்டனையும் உணர்த்துமேனும், போஜனப்பிரசங்கத்தில் லவணத்தையும், கமனப்பிரசங்கத்தில் அசுவத்தையும் உணர்த்துவதுபோலென்க. வைஷ்ணவபுராணத்தில் விஷ்ணு, நாராயணாதிபதங்கள் காரணப்பிர

மத்தையும், சிவன், கணேசன், சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களை யும் உணர்த்தாநிற்பனவாம். ஆதலால் வைஷ்ணவ கிரந்தத்திலுள்ள விஷ்ணுவின் துதிக்கும், சிவன்முதலியோர் நிந்தைக்கும் வியாசரது அபிப்பிராயம் காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது: காரியப்பிரமங்கள் உபாசிக்கத்தக்கனவல்லவென்பதாம்; அப்படியே ஸ்காந்தபுராணமு தலிய சைவகிரந்தங்களில் சிவன், மகேசன் முதலியபதங்கள் காரண ப்பிரமத்தையும், விஷ்ணு, கணேசன், தேவி, சூரியாதிபதங்கள் காரி யப்பிரமங்களையும் உணர்த்துவனவாம். ஆதலால், அவைகளிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸ்துதியும், காரியப்பிரமங்களின் நிந்தையும் உள. கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரணப்பிரமத்தின் வாசகம். வி ஷ்ணு, சிவன்முதலியபதங்கள் காரியப்பிரமங்களின் வாசகங்களாம்; அதிலும் காரணத்தின் ஸ்துதியும், காரியங்களின் நிந்தையும் உள: கா ளிபுராணம், சூரியபுராணங்களிலும் அப்படியேஉண்டு; இவ்வாறு, சகலபுராணங்களிலும், காரியகாரணங்களின்நாமசங்கேதங்கட்குப்பே தம் உள; கொள்ளற்பாலதும், தள்ளற்பாலதும் ஆகிய பொருள்க ட்குப்பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப்பிரமத்தின் உபா சனை கொள்ளற்பாலதும், காரியங்களின் உபாசனை தள்ளற்பாலது மாம்; அதனுல் சகலபுராணங்களும் ஓர் காரணப்பிரமத்தை உபாசிக் கத்தக்கதாகவே உணர்த்துகின்றன; அவைகளுக்குத் தம்மில் விரோ தமில்லை.

(உ௩) எப்படியும் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்ட பு ஜாதி மூர்த்திகள் மாயையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்; ஆகலின், காரியம்: அவைகளின் உபா சனையுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது; அங்ஙனங்கூறப்பட்டிரு ப்பினும், அச்சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகளுக்கும், மாயா விசிட் ட காரணப்பிரமத்திற்கும் விசாரிக்குமிடத்துப்பேதமில்லை. ஆதலால், காரியப்பிரமங்களின் ஆகாரங்களை வாதித்து* அவர்களைக் காரணரூபமாக உபாசிக்க வேண்டுமென்பது தாற்பரியம். என்னை? ஆகாரம் காரியமாதலின், துச்சம்: காரணம் சத்தியம். யாவரது மந்தப்பிரஞ்ஞை ஆகாரத்தி லேயே ஸ்திதமாமோ! அவர் சாஸ்திரத்திற்சொன்ன ஆ

---

* வாதித்தல் = காரியம், காரணப்பிரமமே அந்நியமன்று என்பதாம்.

காரத்தையே உபாசனைசெய்க; அதனாலும் பிரஞ்ஞை நிச்சலமாய்க் காரணப்பிரமத்தின் உபாசனையில் ஸ்திதி பெறும்: இவ்வாறே திருவாய்மொழியினும், "உணர்ந்துணர்ந் திழிந்தகன்றுயர்ந் துருவியந்த விந்நிலைமை, யுணர்ந்துணர்ந்துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்காள், ணுணர்ந் துணர்ந் துரைத் துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை, யுணர்ந்துணர்ந் துரைத் துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே." எ-ம், ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவினு ணின்ற, நன்னெறி நாரண னான்முக னரனென்னு மிவரை, ஒன்றநும் மனத்துவைத்துள் ளிநும்மிரு பசையறுத்து, நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே." எ-ம், அருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க.

(உச) ஜகத்காரணன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன், சர்வஞ்ஞன், சுதந்தரன், சர்வப்பிரேரகன், கிருபாலு என்றிவ்வாறு ஈசுரத்தன்மங்களைச் சிந்திப்பாயாகவென்று காரணப்பிரமத்தின் உபாசனைகூறியிருக்கின்றது.

காரணப்பிரமமன்றி வேறே அநேக மூர்த்திகளும் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன; அவை யெல்லாம் உபாசனையின் நிமித்தம் அன்று. சகலமும் காரணப்பிரமத்தின் உபலட்சணமாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(உரு) உபலட்சணமாவது, ஒன்றன் ஏகதேசத்திருப்பதும், ஓர்போதிருப்பதும், வியாவர்த்தக* மாயிருப்பதும் யாது: அது. என்னை? காகமிருப்பது தேவதத்தனது கிரகம் என்னும்வாக்கியத்தில் காகம் உபலட்சணம். எங்ஙனம் காகமானது தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஏகதேசத் திருப்பதாயும், ஓர்போதிருப்பதாயும், வியாவர்த்தகமுமாயிருக்கிறதோ: அங்ஙனம் ஜகத் காரண பிரமத்தின் ஏகதேசத்தில் சதுர்ப்புஜாதிமூர்த்திகள் உள்ளன: ஓர்போது உண்டாகின்றன; அச் சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப் பிரமத்தின்

---

*வியாவர்த்தகம் = அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்துமது. இஃது சு-வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

கண்ணேயே உண்டாகின்றன: அந்நியத்தின்கண்ணில்லை என வியாவர்த்தகமாகவிருத்தலின், அவை உபலட்சணமாம். உபலட்சணத்திற்கு விசேஷியவஸ்துவின் சொருபஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமாம். காகத்தால் தேவதத்தனது கிரகத்தின்ஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமல்லாமல் அந்நியப் பிரயோஜனம் இல்லாததுபோல சதுர்ப்புஜமுதலிய ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப் பிரமத்தின் ஞானமே உபாசனையின் நிமித்தம் மூர்த்திப் பிரதிபாதனத்தின் பிரயோஜன மல்லாமல் அந்நியமில்லை.

(உசா) மந்தப்பிரஞ்ஞையுடையோர், சாஸ்திராபிப்பிராயம் அறியாமல் அவ்வாகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ்செய்கின்றதுமன்றி சியாலாசாரமேயநியாயத்தால் பரஸ்பரம் கலகமும்விளைக்கின்றனர். சியாலா என்பது ஒருஸ்திரீயின் தமையன் பெயர். சாரமேயன் என்பது நாயின்பெயர். நியாயம் என்பது திருஷ்டாந்தம். ஒரு ஸ்திரீயினுடைய தமையனுக்கும், அவள் கணவன்வீட்டுக்கு அடுத்தவீட்டு நாய்க்கும் உற்பாலகன் என்றுபெயர் இருந்தன. அந்த ஸ்திரீயின் தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயர் இருந்தன; இப்படியிருக்க, அந்தஸ்திரீயானவள் பிரதமத்தில் கணவன்வீட்டுக்கு வந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டு நாய்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்துகொண்டிருந்தன; அதைக்கண்ட அவளுடையகணவன், அடுத்தவீட்டுநாயாகிய உற்பாலகனை, பன்றி, கழுதை என்பனமுதலியவார்த்தைகளால்வைது, தன்னுயைத்தாவகனைப்போற் கிடையாதென்று பெருமைப்படுத்திக்கொண்டாடினான்; அதைக்கேட்டிருந்த அந்தஸ்திரீக்குத் தன்தமையனை வைகிறதாகவும், தமையனுடைய சத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும், பிராந்தி யுண்டாகி அதனால் அவள் துக்கமுடையவளாய்த் தன் பர்த்தாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன் அபிப்பிராயம்அறியாமல் சமானமானநாமத்தாலே பிராந்தி கொண்டு அவள் எப்படிக் கிலேசித்திருந்தாளோ அப்படியே

வைணவகிரந்தங்களில் சிவன் முதலிய நாமங்களால் காரியப்பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட சைவர் முதலியோர்களும், சைவகிரந்தங்களில் விஷ்ணுநாமத்தால் காரியப்பிரமத்தை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட வைணவர்களும், துக்கத்தையடைகின்றனர். காரணப் பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரமங்கள் விடத்தக்கனவெ ன்பதே சகல புராணங்களின் அபிப்பிராயமாம். மாயா விசிட்டசேதனம் காரணப்பிரமமென்றும், மாயையினால் பண்ணப்பட்ட காரியவிசிட்டசேதனம் காரியப்பிரமமெ ன்றும் சொல்லப்படும். பாரதவியாக்கியானத்தின் ஆரம் பத்தில் அறிஞர்சிகாமணியாகிய நீலகண்டபண்டிதரால் இவ்வா றெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமும் இதுவே என்று விசாரசாகரத்தின் ஏழாந்தரங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியர், இவ்வபிப்பிராயத்தை அறிவித்தற்பொருட்டே காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்து விசேடியாமல், "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றார்.

இலக்கணையினால் தன்னநுபூதிமயமான இருக்குவேதமஹாவாக்கியப்பொருளையே சிந்தித்ததாம். ... ...(க)

ஆன்மசொரூப நமஸ்காரரூப
மங்கலம்.

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
மூன்றமுந் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே (உ)

(இ-ள்) தானே—ஈன்று-உலகத்தைச்சிருஷ்டித்து—அளித்து-இரட்சித்து—அழிக்கும்-சம்மரிக்கும்—செய்கைக்கு-(இம் முத்)தொழிற்கும்—ஏது ஆம்-காரணமாகும்—அயன் ஆய்-பிரமனாகியும்—மால் ஆய்-நாராயணனாகியும்—ஆன்ற ஈசனும் ஆய்-மாட்சிமைபொருந்திய உருத்திரனாகியும்—அநந்தமூர்த்தியும்ஆய்-(இன்னும்) அளவிறந்தகா